

<http://wp.me/pFrEi-D3>

Ahmet ÇINAR

AHMET ÇINAR 1966 yılında Kahramanmaraş'ın Göksun ilçesine bağlı Kireç Köyünde doğdu.1983 yılında Kahramanmaraş Endüstri Meslek Lisesi"nden ve 1987 yılında İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesinden mezun oldu. Sırasıyla: İbradı, Dargeçit, Sultandağı, Silvan Kaymakamlığı ve Siirt Vali Yardımcılığı görevlerinde bulundu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi"nde sırasıyla Kontrol ve Kültür ve Turizm Daire Başkanlığı görevlerinde bulundu. Şu an Ekonomiden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Nazım Ekren'in Özel Kalem Müdürlüğü görevini yürütmektedir.

DAĞLAR YÜREĞİMDİR

HER ŞEYİ YAZAMADIM

SURHAY

İsmiyle yayınlanan 3 kitabı bulunmaktadır.

HERŞEYİ YAZAMADIM

Etkin/Kayıhan Yayınları, İstanbul, 2007

Bu kitapta neler anlatılıyor?

Yazarımızın müthiş bir anlatım tarzıyla, çocukluk yıllarından 1980 ihtilaline, üniversite hayatından gümrük memurluğuna, kaymakam adaylığından İngiltere maceralarına, ilk kaymakamlığından askerlik serüvenine, Dağıstan seyahatinden Şeyh Şamilin köyüne kadar ilginç bölümler mevcuttur. Bu bölüme kadar kâh gülecek, kâh eğlenecek, kâh sinirleneceksiniz. Ancak; bundan sonraki bölümlerde, Türkiye gerçeklerini bir kaymakamın kaleminden okurken gözyaşlarınıza hâkim olamayacaksınız. Dargeçit-Mardin: Yıl 1996 kaymakam Mardin'in Dargeçit ilçesine atanır.

Yol yok, su yok, elektrik yok. Hemen hemen her gece şehire ve hükümet konağına planlı saldırılar olur, öldürülen vatandaşların yanı sıra şehit edilen güvenlik güçleri de vardır. Kısacası; TERÖR-SALDIRI-ÇATIŞMA'dan başka bir şey yok. İşte böyle bir durumda cesur bir kaymakam devreye girer, halk ile vatandaş uzlaştırır ve o kâbus dolu günlerde gerek vatandaşın gerek basının övgüsünü alır. Ancak, bırak övgüyü nasıl becerdin demek nezaketinde bulunmayan kişilerde olacaktır. Bundan sonra kısa bir dönem AFYON-Sultandağı'na tayin olur. Kaymakam burada da sıkıntılar yaşayacaktır. Çünkü görevde olduğu zaman Sultandağı'nda büyük bir deprem olacak ve ayrı bir serüven başlayacaktır...Hele SİİRT vali yardımcısı olduktan sonra başka âlemin içinde bulur kendini. Orası bambaşka bir âlem ve bu âlemde bambaşka kişiler hüküm sürmektedir. Kaymakam burada da maceralar yaşamaktadır... Görev biter ve kaymakam DİYARBAKIR-SİLVAN'a atanır..."Dert bir değil elvan elvan" nağmeleri sanki Silvan için yazılmış da "Dert bir değil Silvan Silvan" olmuştur...Son bölümlerde ilginç tespitlerde bulunarak yorumlar yapar, böylece Türkiye gerçeklerine parmak basarak kimler kimlerin görevlerini üstlendiklerini, kimlerinde görevden kaçtıklarını, kimler de görevleri olmadığı halde kendine görev çıkardığını ibretle okuyacaksınız.

Kitabın en sonundaki yorumu okuyunca VAY BE bu kitap neymiş böyle, VAY BE bu kaymakam kimmiş diyecek, okuduğunuz kitabın etkisinden kurtulamayacak, herkese anlatmak zorunda hissedeceksiniz.

KİTAPTAN SİZİN İÇİN SEÇTİĞİM BÖLÜMLER

Kitap okunması gereken Harika bölümlerle dolu, ben küçük bir kısmını sizinle paylaştım. Okumanızı isterim samimiyetle yazılmış. Bu kişiler bulunduğu müddetçe yurdumuzun ilelebet payidar olacağını bilmenizi isterim. Genellikle son bölümü size seçmem kitabın özeti durumunu arzettiğindendir.

Çirkin Cinayet

Bir köyde görev yapan Trakyalı bir ebe, yalnız kalmakta olduğu sağlık ocağı lojmanında gece vakti banyosunu yaparken çatıdan içeriye giren iki tane ırz düşmanının tecavüzüne uğramış ve sonra da öldürülmüştü. Ebenin fakir anne ve babası tarlada çalışmaktan çamurlu lastik ayakkabılarıyla kızlarının

cenazesini almak için gelmişler ilçeye. Bütün ilçenin o anne ve babaya acıdığını, onlar için ağladığını anlatıyordu herkes.

Bu köye ceza olsun diye ebe verilmiyordu. Ebenin katillerinin açık cezaevinde kaldıkları ve şartlı olarak dışarıda gezdikleri söyleniyordu. Ebeye yedi kat yabancı insanların bundan dolayı vicdanen rahatsız oldukları görülüyordu.

Bunun üzerine Hâkim Bey bir olay anlatmıştı: Tecavüze uğrayan genç bir kızın mahkemesinde mağdur kız ağlayarak,

"Hâkim amca, onları cezalandır ne olur!" diye yalvarmış. Kıza acıyan hâkim,

"Sen hiç merak etme kızım, ben gerekeni yapacağım." diye cevaplamış onu. Hâkim, mahkumiyetlerine karar vermiş ırz düşmanlarının. Aradan bir müddet geçtikten sonra mağdur olan kız, tecavüzcülerin salıverildiklerini öğrenmiş. Koşarak hâkime gitmiş,

"Hâkim amca, hani söz vermiştin bana, onları hapse atacaktın." Çaresiz hakim derin bir iç çekerek,

"Ben sözümü tuttum, hapsettim onları; ama devlet af çıkarıp salıverdi."

"Yaa! Demiş kızcağız ağlamaklı; ama, hakim amca, onlar bana tecavüz ettiler, devlete değil. Bana tecavüz edenleri devlet ne hakla af eder." Sh, 33

Cuma Günleri Hasta Olmak Yasak

İlçede amirler ve memurlar arasında Antalya'nın ilçelerinden olanlar çoktu. İlçede göreve başladıktan sonra cuma günleri hasta şevki almaya gelenlerin sayısında büyük artış olduğunu fark ettim. Bunlar da çoğunlukla o çevrenin ilçelerinden amir ve memurlardı. Olayı anlamak o kadar zor değildi; bu kişiler hastaneye sevk yaptırmak suretiyle cuma günlerini de çalarak hafta sonu tatillerini üç güne çıkarıyorlar, gittikleri Alanya, Manavgat hastanelerinde hiç tedavi olmadan hastaneye giriş çıkış yaptırıp evraklarını mühürletiyorlar ve yaptıkları tatilin yol masraflarını da bu şevklerden çıkarıyorlardı. Üstelik şevklerine refakatli, araçlı da yazdırıyorlardı. İşin garibi bunu alışkanlık haline getiren birkaç daire müdürü her fırsatta dini, kitabı, vatani, milliyetçiliği kimseye bırakmayan tiplerdi.

Hemen bir toplantı yaptım. Bu şevklerin sahte! olduğunu açık açık söyledim ve noktayı koydum:

-Şimdi sonuç olarak, bir daha hiç kimse cuma günü hasta olmayacak!

-Gerçekten hasta olanlar olursa...? diye sordu Doktor Hanım.

-Geberseler hasta olmak yasak... dedim. Sonra da, "Doktor Hanım gerçekten ihtiyacı olan olursa sevk edebilirsiniz. Ama o kişinin kim olduğunu bana söyleyeceksiniz ve ben de onu mutlaka göreceğim."

Bir daha hiç kimse cuma günleri hasta olmadı. Sh; 80

Şeyh Halil

Şeyh Halil, Sümer kasabasında yaşayan 75 yaşında bir İslam âlimiydi. Türkiye'mizde dini istismar eden çok sayıda hoca, şeyh kılıklılar bulunduğu için bu şahıs hakkında görüp tanışmadan bir karar vermeyecektim. Bölgede etkili, saygı duyulan bir insan olan Şeyh Halil'i ziyarete gittim bir gün. Daha ilk görüşte ak sakallı, mavi gözlü bu insanın gerçek bir âlim olduğu anlaşılıyordu. Tavırları ancak bilge bir insanın *sergileyebileceği türden*-

"Hoş geldiniz, göreviniz hayırlı olsun; ama, beni çok mahcup ettiniz. Halbuki bizim size gelmemiz, 'Hoş geldiniz' dememiz gerekirdi." dedi. Halbuki çok yaşlıydı, rahatsızdı, gelemezdi. Bazı sorular sordum:

-Bölgeye PKK belası neden musallat oldu sizce?

-Bundan hem siz, hem de biz sorumluyuz. *Toplumdaki her türlü gelişmelerden amirler ve âlimler sorumludur. Demek ki ne siz amirler görevinizi düzgün yaptınız, ne de biz âlimler...*

-Tarikatlarda yaygın bir ibadet şekli olan zikirlerde, çok hareketli, tabiri caizse çılgınca tepinme ve bağırımlar var. Sizce Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem hiç bu tarzda zikir yaptı mı?

-Hayır, yapmadı.

-Peki Rasûlullah sallallâhü aleyhi ve sellem bu tarzda zikir çekmediğine göre, tarikatların bu tarz zikir çekmeleri doğru mudur?

-Hayır, doğru değildir. Bu tarz bir zikir, şeriata aykırıdır.

"Yöremizde gelenek halinde işlenen günahlar var. Bunlardan en önemlisi sakat yapılan evliliklerdir. Başlık, berdel, kızın rızasını almamak hepsi haramdır. Ayrıca kızla erkeğin birbirine her açıdan denk olması lazım, halbuki yöremizde gencecik kızlar yaşlı erkeklerle evlendiriliyorlar. Bu yüzden ben yıllardır hiç kimsenin nikahını kıymıyorum..."

Kızlara mirastan pay verilmiyor; bu da büyük günahtır. Mücadelemiz yetersiz kaldı sanırım. Bu yanlış gelenekleri yıkamadık bir türlü...

Cenab-ı Allah Hz. Musa'ya sordu: -Benim için ne yaptın?

-Ya Rabbi! Senin için namaz kıldım, oruç tuttum, ibadet ettim...

-Ya Musa! Sen onların hepsini kendin için yaptın; cehennemden korunmak, cennete gitmek için yaptın.

-Ya Rabbi! Senin için ne yapmalıyım?

-Ya Musa! Benim için bir şey yapmak istiyorsan iyi insanları sev, kötü insanları sevmeyi.

Cenab-ı Allah kendisi için bir şey yapmak için, "İnsanı sev" diyor kullarına... sh, 229-230

Tabela Var Banka Yok

İlçe nüfusu yirmi bin civarında olmasına ve yeterli parasal işlem potansiyelinin bulunmasına rağmen ilçede bir tek banka şubesi yoktu. Esnaf, memur, halk yani herkes perişandı. En ufak bir işlem için Midyat'a gitmek zorundaydı herkes. Kime, nereye başvursak da bir sonuç alamadık. Son çare olarak on bin imza topladık, ama, o da ancak bir tabelanın asılmasına yaradı. Tabela asıldı ancak banka şubesi açılmadı.

Veda

Ayrılıklar zordur... Dargeçit'ten ayrılma vakti gelmişti. Karşılaştığım herkes, "Gitme Kaymakam Bey! Bütün ilçe imza toplayalım..." diyorlardı. Bu tür sözler bazen yağcılık olsun diye de söylenir, ama, Dargeçit'te bunu herkes söylüyordu. Bu halkla, ciddi dostluğum vardı. Onlar beni seviyorlardı, ben de onları seviyordum doğrusu. Bazı akli başında insanlar da, "Gitme Kaymakam Bey! Azıcık huzur bulmuştuk... Azıcık nefes alabiliyorduk... Şimdi gidersen düzen eskiye dönerse ne yaparız biz?" diyorlardı. Geçmişin cehennem hayatına dönmekten korkuyorlardı.

Son günümü Dargeçit'te. Allah'ım neler de yaşamıştım öyle? Nasıl bir boğuşmaydı o, nasıl bir yoğunluk, ne müthiş bir tempo? Tam iki yıl. Gece yok, gündüz yok; fırtınalara, kasırgalara, sabotajlara rağmen ipince bir ip üzerinde cambazlıktı benimkisi. Şimdi ayrılıyordum Dargeçit'ten. Her şeyinden sorumlu olduğum bu şehirden ayrılıyordum. Şehrin sokaklarından, evimden, kedimden; düşmana pusu olmuş, onları korumuş bağ duvarlarından, engebeli araziden, kurşunlardan, roketlerden ayrılıyordum. Bir çölü andıran hükümet konağının etrafına ektirdiğim ağaçlardan, yol boyu yaprak açmış küçük akasyalardan; en zoru da dostlarımdan ayrılıyordum. Yani bana ait bir dünyayı, her şeyiyle olduğu yerde, bir daha belki de hiç görmemecesine bırakıp ayrılıyordum. Bir şeyler kopuyordu yüreğimden, acı veriyordu bu bana. Duygusallığım işimi zorlaştırıyordu. Kendimi tutmaya, sıkı durmaya çalışıyordum.] sh, 231

Devlet Geri Gider mi?

Vali Bey'in korumaları anlattılar. "Vali Bey, benzinlikten çıkarken ihtiyaca binaen makam aracını birazcık geri çeken şoförüne,

'Ne yapıyorsun lan! Devlet geri gider mi, serseri?' diye fırça attı..." sh, 256

Bunlarda mı Şehit?

Cumhuriyet törenlerini izliyorduk. Sırayla okullar geçiyorlardı. ... "Şehit İsmail Çelik İlköğretim Okulu", "Şehit Polis Hayrettin Şişman İlköğretim Okulu" Ancak, bir şey hemen dikkatimi çekti. Peş peşe giden iki okula ismi verilen kişilerin soy isimleri aynıydı. "Bunlarda mı Şehit?" diye kızarak sordum yanı arkadaşına. Kahkahayla gülererek, "Hayır, eski valimiz ve eşinin isimleri onlar." diye cevapladı arkadaş. "Kaynana ve baldız eksik kalmış" dedim...

Milli eğitim müdürü Kerevan Bey, "Vali, zorla verdirdi bu isimleri. 'Siz ilde görev yaparken isminizin verilmesi doğru olmaz Sayın Valim!' desem de zorla verdirdi. O yetmedi aynı şeyi eşi için de istedi. Yine itiraz ettim, yine emretti. O da yetmedi, benim de olduğum bir ortamda kendisine yönelecek eleştirileri defetmek için vali yardımcılarının yanında, 'Ben size ismimi vermeyin demedim mi?' diye numaradan fırça da attı bana. Ben de ona, 'Dürüst ol Sayın Valim!' diye bağırdım." diye üzülerek olayı anlattı Kerevan Bey.

Atilla Koç

Siirt'te adı saygıyla anılan, "Allah razı olsun, hizmet etti." denilen tek vali ismi Atilla Koç idi. Eskileri bilemem, ama, son dönem valiler için tek bir güzel söz duymadım halktan. Atilla Koç'un halk tarafından sevilen bir başka özelliği de dobra dobr oluşu ve yerinde küfürler (!) edişiydi.

Atilla Koç, bayındırlık müdürlüğündeki berbere gider. Berber kekemedir, bu yüzden derin bir sessizlik hakimdir berber salonunda. Traş biter. Berber zorla, "Çok yakışıklı oldunuz Sayın Valim!" der. Yağcılıktan ve laubalilikten hiç hoşlanmayan Vali Bey, belki kendisini yakışıklı da bulmadığı için kızarak, "Yalancının anasını!..." diye dümdüz küfür eder. Bir anda panikleyen berber, "He... Hem... Hem de bin kere!" diye cevaplar Vali Bey'i.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM sh,229-324

TÜRKİYEM! CANIM BENİM

Vah Türkiye

Doğal olarak, Türkiye'nin kötü halinden dolayı hep politikacılar suçlandı; ama bürokratların önemli bir kısmı -üniformalı ve üniformasız- çok daha *pis* çıktılar ortaya. Vatandaşlar da -bir kısmı- onlardan daha iyi değiller. Memleketi yağmalayanlara küfür ederlerken; aslında dürüstlüklerinden değil, ama, kıskançlıklarından küfür ediyorlar. Aynı fırsat kendilerine sağlansa, beterini yapacaklar. Her şeye rağmen, yanlışları düzeltmek en başta politikacıların işidir. **HALKIN BÜYÜK KESİMİ ORTADADIR, HANGİ EĞİLİM GÜÇLÜYSE, ONUN SAFINA GEÇER.**

Yiğın Ağalar

Yiğın ağalar, herkesin hakkını yiğın; yetiminkini, mazlumun-kini, körünkini, topalını, hatta helal olsun BENİMKİNİ de yiğın!

Türkiye yağmalanıyor; ahmakça, ahlaksızca, alçakça yağmalanıyor:

-Kökü dünyanın merkezine kadar derin inmiş dev bir ulu çınarın, aç ağaç kurtlarınca kırım kırım bitirilişine benziyor Türkiye'nin hali.

- Yüzlerce sırtlanın saldırdığı çaresiz, yaralı bir aslana benziyor Türkiye.

-Irz düşmanlarının alaylı, kahkahalı tacizlerine uğramış, orası burası parmaklanan; rencide olmuş gururuyla kendisine uzanan pis mücadeleden; çaresiz, dünya güzeli, iffetli bir kadına benziyor Türkiye..

Yağmanın binlerce çeşidinden sadece bazılarını, daha çok ilçelerde şahit olduklarımızı yazacağım:

Yıllardır bir kez bile aramayan bir kaymakam arkadaş arıyordu. "Aloo! Ahmetçiğim nasılsın?" Adamın samimiyetinden rahatsız oldum o an. "Hayırdır İnşallah!" demekten alamadım kendimi. "Ahmetçiğim, sen Göksunlusun. Mutlaka Mehmet Sağlamla (Milli Eğitim Bakanı) muhabbetin vardır. Beni Göksün kaymakamlığına aldır. Bakana, benim kendi partisine çalışacağımı da söyleyebilirsin. Şu an yanımda DYP ilçe başkanımız da var, o da yardımcı olacak bana..." Adam daha mesleğin başında taklalara başlamıştı...

Yine hiç aramayan bir ses, "Ahmetçiğim, seni ziyaret edeceğim, ilçene girmek üzereyim; ama sen benzini hangi petrolden alıyorsun? Yol üzerindeyse arabaya benzin alacağım, geri dönmeyelim tekrar." "Resmi araç mı?" diye sormaya utandım; çünkü, bazen resmi görevle seyahat eden kaymakamlar olabiliyor; ancak geldiğinde baktım ki araç sivildi, kendi cebimden ödedim benzini..

Adam vali olamamaktan şikâyetçiydi. **"Bu ülkede bir şey olabilmek için ya Çerkez, ya Gürcü, ya da bir şey olmak lazım kardeşim!"** diye hayıflanıyordu.

"Bizim grupta sadece iki tane Çerkez varız; ben Dargeçit'e, arkasından da Siirt vali yardımcılığına atandım; diğer arkadaş da Kars vali yardımcılığına atandı. Neden böyle yanlış şeyler düşünüyorsun?" dedim. Bu insanın vali olma şansı yüksek...

Atamalar

(Bazı) İktidar partisi milletvekilleri ve il-ilçe parti teşkilatları, müstahdem atamalarına kadar burunlarını sokuyor; hiçbir liyakat, adalet şartı gözetmeksizin adamı olanları, bazıları da en az " X. 000 dolar" parayı bastırılanları alıyorlar işe, ya da terfi ettiriyorlar. Bu da devlet kadrolarına yeteneksiz, bilgisiz, *daha işe girerken rüşvet verdikleri için dürüst olmayan* insanların yerleşmesine neden oluyor. Layık olmadığı halde amir olan insanlar, kendilerinden çok daha bilgili ve yetenekli astlarını kıskanıp ezmeye çalışıyor ya da bu kişiler amirleriyle ters düşüyorlar. Dolayısıyla yetenekli ve bilgili insanlar pasif duruma düşürülüyorlar. Milli eğitim, sağlık vs. teşkilatlarda il müdürleri bir günde memur (doktor-öğretmen), bir öğretmen-doktor da bir günde il müdürü olabiliyorlar. Bu da koltuğunu bir anda kaybetmek istemeyen (bazı) il müdürlerini siyasilere uşak yapıyor.

Adaletsiz yapılan tayinler, görevlilerin küsmesine neden oluyor ve hiç kimse gönülden çalışmak istemiyor. Adamı olan en küçük memur bile amirlerini iplemiyor, çalışma disiplinini bozuyor, verimi düşürüyor. Bütün bunlar bozulan düzen, halkta uyandırdığı adaletsizlik hissi, insanların küsmesi ve tembelleşmesi; yetenekli, bilgili, tecrübeli insanların atıl kalması gibi üre-tim-verim açısından oluşan en büyük yağmalardan birisidir.

Atamalarda en dürüst davranmaya çalışan iktidarlar da yanlış atama yapıyorlar. Çok dürüst, namazlı niyazlı diye atadıkları adamların birçoğu işinin ehli değil. Bırakın kocaman kurumları idare etmeyi adamcağızların dünyadan haberleri yok. İyilik dürüstlük iyi bir kriterdir ama, iyiler ve dürüstlerin arasından ehil olanı seçmiyoruz çoğu zaman. Hem Kur'an-ı Kerim'de **"İşi ehline veriniz"** demiyor mu. Bu ehil kişiler karşı düşüncelerden olsalar bile.

Bir de devlet idarelerinde yetkili kişiler için, "Çok dürüştür, çok iyi adamdır..." lafları çok dolaşır. Adam dürüst ama yönetimi altındaki işler kötü gidiyor ve dönen dolaplardan haberi yok veya engelleme kabiliyeti yok. Ne anladım ki böyle dürüstlükten. Dürüstlüğün ölçüsü sorumlu ve yetkili olduğu alandaki bütün işlerin doğru yapılması ve yanlışlara engel olmak olmalıdır.

Belediyeler

Türkiye'de 2000 nüfusu bulmayan belki binlerce belediye var. **En küçük belediyenin başkanı, bir hâkim ya da kaymakamdan fazla maaş alır; ancak hizmet vermeleri de mümkün değil.** En küçük kasabanın belediye başkanı bile resmi araçla, yılda en az birçok kez Ankara'ya gitmektedir. Bahaneleri de iş takibidir. Gitmeyenler de, halk tarafından "Neden yatıyorsun, Ankara'da iş takip etmiyorsun?" diye zorla gönderiliyorlar. Çok yazık; sırf siyasi menfaat kastiyle ve nüfusları da suç işlemek suretiyle

abartılarak, kanuni şartlara uymadan kurulan belediyeler bunlar. Sosyal ve kültürel açıdan da hiçbir faydası olmayan bilakis rant kavgasına, belde sakinleri arasında husumetlere neden olan kurumlar. Aynı masraflar köy statüsünde kalmak kaydıyla yapılsaydı, yüz kat daha iyi ve fazla hizmet görecekti bu bölgeler. Devletin kesin bir kararla bu konuyu halletmesi, yolsuzluklarla mücadelede ve kaynak yaratmada öncelikli konulardan olması gereklidir.

Teşvikler

Türkiye'nin teşvik enkazlarıyla dolu olduğu bilinen bir gerçek.

Teşviki verenlerin, alanların ve kontrol edenlerin suiistimali, ülkemizi çok büyük zarara uğratmakta, herkesin hakkının birkaç kişiye peşkeş çekilmesi sonucunu doğurmaktadır. **Diýarbakır-Silvan yolunda, sadece yol üzerinde görülen alanda bu enkazlardan dokuz tane var.**

İhâleler

Devleti, bankaları vs. dolandıran büyük ihalelerden hiç bahsetmeyeceğim. İnşaat sektöründe, müteahhitlere fahiş karlar bırakan ihaleleri nedense hep ildeki iktidar partisinin milletvekili ve il teşkilatına yakın olan müteahhitler kazanırlar. Tuvalet ihalesine kadar burnunu sokan bazı malum siyasilere, her müteahhitten % pay alırlar. Gıda alımlarında, mefruşat alımlarında, parça alımlarında akla gelebilecek her türlü ihalelerde durum aynıdır. Alınan malzemelerin yapılan işlerin hiç birisi de standartlara-şartnamelere uygun olmaz.

Bir müteahhit, Dargeçit'in Kılavuz kasabasındaki çatısız bir okul için çatı onarımıyla ilgili bir hakediş düzenleyerek imzaya geldi. İmzalamadım. Vali, yardımcısına telefon ettirerek, hakedişi imzalamamı istiyordu. Çatısız okula çatı onarımıyla ilgili dosya tanzim eden görevlilerle ilgili suç duyurusunda bulundum; ayrıca bundan sonraki ihaleleri yapma yetkisinin kaymakamlıklara verilmesini sağladım.

Fazla İstihdam

Örneğin köy hizmetleri teşkilatında, bütün illerde ihtiyaç duyulandan on kat daha fazla işçi çalıştırılır. Birçok işçi kendi özel işleriyle meşgul olur ve her ay maaşını alır. Maaştan daha çok sigorta, tedavi giderleri olur. İşin garibi en çok "Allah-Hak" diyen bir partinin genel başkanı seçim propagandasında bu torpille mevsimlik işçi statüsü verilip çalışmadan haram para alan bu işçi kesimini mağdur edilen mazlumlara sınıfında tanımlayıp onlara kadro verme sözleri vermişti.

Nevşehir'de: İhtiyaç - 70, mevcut - 650 (1992)

Antalya'da: İhtiyaç - 200, mevcut - 900 (1995)

Siirt'te: İhtiyaç - 80, mevcut - 790 (1999)

Bu iller görev yaptığım iller olduğu için bizzat il müdürlerinden çalışmış olduğum dönemlerde aldığım rakamlardır. Bazı belediyeler seçimi kazananların yedi sülalesine ekmek kapısı olur. Belediye bütçeleri ancak personelin maaş ve tedavi giderlerine yeter. Hiçbir hizmet yapılmaz. Araçlar şahısların hizmetinde çalışırlar. Bir kısım belediye başkanları ve personel, paraları büyük şehirlerin otellerinde yerler ve harcadıkları paraları akaryakıt, ısınma gideri, araç parçası vs. faturalarla kapatırlar. Bazı iktidar partisi milletvekilleri belediyelere para çıkarır, bu paradan da yüzdesini alırlar.

Sağlık

Bazı hastanelerde belli doktorlar, para karşılığında rapor verirler. Raporların gün sayısına göre rayici vardır. Özellikle hastaneye yatacak, ameliyat olacak hastalar, önce doktorların muayenehanesine uğramak zorundadırlar. Her ameliyattan, "**Bıçak parası(!)**" alır doktorlar. Hâlbuki doktorlar daha işe başlarken, aynı hizmetleri maaş karşılığında yapmak şartını kabul ederler. Maaşların az olduğu konusu herkes için geçerlidir. Dolayısıyla bıçak parasıyla rüşvet, eş anlamlıdır.

Hasta şevkleri araçlı, refakatli, uçaklı yapılır ve yol masrafları çıkar. Tatile, düğüne, taziye; uçaklı, refakatli giden yüzlerce sahtekâr memur var. Kaplıcalara tatile amaçlı yirmi-otuz gün karı-koca refakatli

tedavi şevklerine şahit oldum...

Eczane

Türkiye'de en yaygın yolsuzluk çeşitlerinden birisidir ilaç yolsuzluğu: Memur ve işçi-doktor-eczane üçgeninde inanılmaz yolsuzluklar yapılıyor.

Küçük ilçelerde karşılaştığım sahtekârlıklar o kadar çoktu ki, bütün bunları ülke genelinde hiç bilmediğim ve karşılaşmadığım alanları da hesaba katınca, ne korkunç boyutlarda olduğunu düşünmek dahi bunaltıyor insanı.

Dargeçit kaymakamıyım. Belediye personelinin reçete sahtekârlığı yaptığını haber aldım. Eczacılar, doktor imzasını taklit edip reçete doldurmuşlardı. Telefon ettim muhasebe müdürüne. "Yerinde yok" dediler.

-Beş dakikaya kadar telefonuma çıksın. Yoksa!... dedim. Çıktı telefonuma.

-Hemen reçeteleri al gel!

-Yırttım attım efendim!

-Beş dakika müsaade sana, yırttıklarını al gel!

-Aldı geldi. Yırtmamıştı. Yalancı çıkmamak için avuçlarında buruşturmuştu.

Konuyu savcılığa intikal ettirdim. Eczaneyi kapattırdım.

Şanlı Urfa'ya görevli gitmiştim. Yolda resmi aracımızın benzinini almak için özel idareden aldığımız Petrol Ofisi'nin çekleri vardı elimizde. Kurşunsuz benzin bulamadığımız için, dört ayrı petrol istasyonuna uğradık. İstisnasız hepsi de, "Abi fazlamız var. Fatura keseyim parayı kırışalım." teklifinde bulundular korumaya polisime. İlk defa karşılaştığım bu olay çok etti beni. Bütün istasyonların aynı sahtekârlığı teklif etmiş olması, Türkiye'de resmi araçların yakıt alımlarındaki sahtekarlığın boyutunu göstermek açısından çok çarpıcı.

Türkiye çok güçlü bir ülke hakikaten. Göz boyamalık dökülen asfaltlar, ihtiyaç yokken yapılan resmi binalar, yağmanın israf kısmını oluşturuyor. (Afyon'da toplam 360 sağlık evinden sadece 162'sinde ebe vardı. Kapalı binalara da sürekli onarım için masraflar yapılır.)

Batılılaştırma

Türkiye Cumhuriyeti'nin hedefinin, *Batılılaştırma* diye adlandırılması isabetli mi? Böyle bir hedef olabilir mi? Bugün itibarıyla batının gelmiş olduğu nokta her yönüyle mükemmel bile olsa, sonsuza dek inkişafa mahkûm olan insanlığın ve tabi ki Türk milletinin de kendisini **Batılılaştırma** hedefiyle sınırlaması doğru mudur? Tarihte, Mısır devletinde olduğu gibi, Doğu'da bir çıkış yaparak Batı'yı geçen ülkeler olursa, *pardon(!)* deyip Doğu'ya mı yöneleceğiz? O zaman da hedefimizin adı. **Doğululaştırma** mı olacak? Hedeflerimizin ilmi-millî-evrensel ölçülerde olması gerekir.

Şükrü Hanioğlu hocamız, fakültede öğrenci iken derste anlatmıştı: **"İttihatçı Abdullah Cevdet ve arkadaşları çok zeki üniversite öğrencilerine zorla Darwin teorisini ezberletiyor ve Allahsızlığı öğretiyorlardı.**

"Türklerin yaradılıştan bilim ve idareye kafaları çalışmaz. Dolayısıyla Avrupa'dan damızlık erkek getirip karılarımızı ettirerek(!) üreyen yeni neslin tamamını ülkenin idarecisi yapalım." görüşünü savunuyorlardı yaşayan bir başka ülke var mı bilmem. Bizim Atatürkçülüğümüz biraz böyle. Abdülhamit Han, "Allah'ın düşmanı" anlamına gelen, **"Adüvullah Cevret"** adını kullanıyordu onun için. Tam isabet. *Türkiye Cumhuriyeti'nde her zaman ihanetinin farkında olmayan, ancak birtakım kulüp bağlantıları olan hep hain bir kesim var olmuştur.*

Necip Fazıl Üstad, batılılaştırmayı, **"Batılılaştırma = Yunan Felsefesi + Roma Düzeni + Hristiyan Ahlakı"** diye özetliyor. Ve abartılan Batılılaştırma çabalarına da, **"Biz güneşi ceketimizin astarında kaybettik!"** diyor.

Merhum Cemil Meriç de, "**Zavallı Türk aydını, Batılı dostlar alınmasınlar diye hazinesini gizlemeye çalışır. Sonra unuttur hazineleri olduğunu. Düşmanın putlarını takdis eder, hayranlıklarını benimser. Dev papağanlasın..**

Batının bütün eserlerinde kölelerin hakkı, ödenmeyen alın terleri vardır; ama Osmanlı'nın bütün eserlerinde, çalışan herkesin hakkı son kuruşuna kadar ödenmiştir... (Ümrandan Uygurlığa)" diyor.

Batılılaşma deyimi, daha hayatının başından itibaren neslimizin Batılıya hayranlık duyup, kendisinin aşağılık kompleksine girmesine neden oluyor.

Atatürkçülük

Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu; karizmasıyla, yetenekleriyle dünya çapında bir lider. O da herkes gibi eksileri ve artıları olabilecek bir insan.

Tarihin her döneminde, her millet zor anlarında kendi kurtarıcı liderlerini ortaya çıkarır ve onu sever, biz de öyle... Dünyada bir lideri bizim kadar abartılı seven, bizim kadar sloganla

İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesinde, İnkılâp Tarihi dersimize Tayfun Akgüner geliyordu. Üç yüz kişilik sınıfta hoca'nın dersini dinleyen sadece üç kişi vardı. Aynı hoca İdare Hukuku dersinde İnkılâp Tarihi derlerine katılmayan öğrencileri yoklama yapmakla tehdit ediyordu. Yine de ortalama üç kişiye ders vermek zorunda kaldı. Daha sonra hoca değişti ye aynı derse okulumuzun eski dekanı **Prof. Vakur Versan** gelmeye başladı. Hoca o birikimiyle muhteşem şeyler anlatıyordu. Aynı derse 300 kişilik sınıfımızın tamamının yanında komşu fakültelerden öğrenciler de geliyor, pencere ve duvar diplerinde ayakta dinliyorlardı dersi. Hoca farkı bu olmalıydı. Prof. Vakur Versan, artık yaşlanmıştı. Her nasılsa son zamanlarda Osmanlı hayranlığı başlamıştı hocada. Osmanlı'ya haksızlık yapıldığı kanısı ve pişmanlığı vardı. II. Abdülhamit'i tahttan indirmeye gelen dört kişiden ikisinin Ermeni, birinin Yahudi ve birinin de Arnavut olduğunu, aralarında bir tane bile Türk asıllı insanın bulunmamasının padişahı derinden üzdüğünü, Abdülhamit'ten altı ay sonra ise, Balkanlar'ın elden çıktığını anlattı. Ah çekişleri derindendi hakikaten...

Nedense Türk aydınlarında, Atatürkçü ve Cumhuriyetçi olabilmek için Osmanlı'ya düşman olmak gerektiği düşüncesi hakim; anlamsız ve tehlikeli... Neslimize padişahlarımız Firavunlar ve Kazıklı Voyvoda gibi anlatılıyor; zevkine düşkün ve zorba... Cumhuriyet düşmanı gibi lanse ediliyorlar. Ne komik! O zamanlar cumhuriyet diye bir şey söz konusu bile değildi dünyada. Hangi imparator, henüz hiç denenmemiş bir rejime geçmek için tahtını bırakabilir. Nefsinden geçtik, Osmanlı padişahı milletin bekası için bile böyle bir değişime cesaret edemez. Hata yapmışlardır; ancak ihanet kasıtları asla olmamıştır.

Fakültede, Siyasal Düşünceler Tarihi dersimize giren, İ.Ü. Hukuk Fakültesi eski Dekanı İlhan Akın, bir öğrencinin sorusu üzerine: "Evladım, Atatürk'ü Samsun'a gönderen kesinlikle Vahdettin'dir..." demişti. Bu gerçek ortadayken Vahdettin'e hangi vicdanla hain diyebiliriz. Son hükümdara hazineleri kaçırdığı iftirası bile yapıldı. Kadın-kumar-içki gibi hiçbir eğlence alışkanlığı olmayan bir padişahın cenazesine alacaklılarınca el konuluyor ve cenaze bir yardım cemiyetince kaldırılıyor. Nerede hazine? Bu kepezelik tarih sayfalarına bizim ayıbımız olarak yansacaktır.

Çek Cumhuriyeti'nin kaplıcalarıyla ünlü turistik kasabası Carlavı Vary'de Atatürk'ün kaldığı termal oteli ziyaret ettik. Vahdettin, Avusturya gezisinde yanında bulunan Atatürk'ün böbreklerinin sancılanması üzerine, özel yaverini Atatürk'ün yanına vererek tedavi için buraya göndermiş. Bir padişah için ne kadar ince bir davranış. Yıl 1918'dir ve ne gariptir ki bir yıl sonra yolları ayrılmıştır. Atatürk bu otelin bir benzerini Yalova'ya yaptırmış daha sonra. Bu gün Atatürk Çiçeği dediğimiz çiçeğin tohumlarını da bu seyahatinde alıp getirmiş Türkiye'ye.

Atatürkçülük konusunda bile anlaşabilmiş değiliz. Değişik isimlerde Atatürkçülük ile ilgili kurulan dernekler ve cemiyetler var ve hiçbiri diğerini beğenmiyor. Bir de Atatürkçülük maskesiyle ortalıkta çok dolaşan İnönücüler de göz ardı etmemek gerekir. Bu da birbirinden hayli farklı iki fraksiyon. İş-hizmet-başarı ile Atatürkçülük yapmıyoruz. İllaki laf!... İllaki slogan!... Şimdi herkes Atatürkçü oldu, Atatürk düşmanları da buna dahil; hatta hortumcular, namussuzlar da dahil.

Terör

Ülkemiz diğer az gelişmiş ülkelerde olduğu gibi ideolojik çatışmaların yoğun yaşandığı bir yer; ancak milli ruhu bozulan, gelir dağılımında ve hizmetlerde adaletsizliğe maruz kalan, kaoslar yaşayan ülkemizde, insanlar iyice bağnazlaştı. Kimsenin karşı fikre tahammülü yok. Değerlerimizi, daha da tehlikelisi onu neslimize kazandıran kurumlarımızı kaybettik.

Silahlı-silahsız yüz çeşit terör hareketi var. Din, ideoloji, ırk kökenli gruplar ve örgütler var. Bu durum tabi ki ülkemize büyük zarar veriyor; ama sadece onlara kızmak, hainler demek, genç Cumhuriyet'e yönelik terör eylemlerini duygusallaşarak lanetlemek yeterli midir bir devlet için? Neden hatayı biraz da kendimizde aramıyoruz? Neden, insanlarımızın bu kadar çok ayrılıkçı ve tehlikeli örgütlenmelere gitme nedenlerini düşünmüyoruz? Kim hayatını güzel yaşamak dururken, kendisini tehlikelere atmak ister? Vatandaşlarımızı mutlu edebilseydik, bu hastalıklar olacak mıydı? Yoksa kötü mü yönetildik hep?

PKK

1400 yıldır devam eden Haç-Hilal savaşı döneme göre şekil değiştirerek devam ediyor. Müslüman-Türklerin, Hristiyanlığın belli merkezleri olan Kudüs, İstanbul, Şam gibi yerler başta olmak üzere, dünyanın neredeyse yarısına hükmetmeleri, kilise önderliğinde Haç'ın Hilal düşmanlığını sürekli besledi.

ABD başta olmak üzere dünyanın güçlü ülkelerinde kurdukları güçlü lobilerle etkili olan Ermeniler, Anadolu'ya kavuşmanın dayanılmaz hasretini çekiyorlar. Osmanlı İmparatorluğumun büyük gücü karşısında çaresiz kalan Hristiyan âleminde, bir Türk-Müslüman düşmanlığı bilinçaltına yerleşti. Aleyhimize olan her şeye koşulsuz evet diyorlar. Bütün Hristiyan alemi en ince ayrıntısına kadar Türkiye ve Müslüman alemi için uzun dönemli hain planlar yapıyor ve de ustalıkla ve sabırla uyguluyor.

Oyun çok net: Bölgemiz ülkeleri birbirlerine düşman edilerek birlikte güç oluşturmaları ve birlikte hareket etmeleri engelleniyor. İran-Irak savaşı, Irak-Kuveyt savaşı ortada. Dünyada hangi İslam diyarının başına bir hal gelse gözler umutla Türkiye'ye çevriliyor. Türkiye; nüfusu, ekonomik potansiyeli ve askeri gücü ile Orta Asya'daki Türk nüfusundan dolayı da bütün İslam âleminin liderliğine ehil tek ülke. İmparatorluktan miras kalan, taşımak zorunda olduğu bir misyonu var. Bunu çok iyi bilen ve acı tecrübeleri olan Hristiyan âlemi, bu gelişmeleri engellemek, oynadığı oyunlarla nihai hedefe ulaşmak için Kürt devletini kurmayı planlamaktadır. Irak Savaşı'nın temelinde de bu amaç var.

Böylece Ortadoğu'ya askeri gücünü de yerleştirerek önemli bir adım atmış oluyor. ABD'nin Talabani ile Barzani'yi hararetle barıştırma çabalarının temelinde yatan da bu. Yoksa bütün dünyayı sömürmüş ve sömürmeye devam eden bir zihniyetin Kürtleri, ya da Kuveyt'i düşünmesi ihtimal dışıdır. Ayrıca ABD ve İngiltere'nin bölgede çıkarılan petrole sahip olma isteği de herkesin malumu...

Plan, bilimin desteğiyle ve gizli servis uzmanlarınca başarılı bir şekilde uygulanmaya devam etmektedir. Daha Cumhuriyetin ilk yıllarında, bütün Güneydoğu'da cirit atan yabancı elçilik mensuplarının, arkeolog, sosyolog gibi sıfatlarla çalışma yapan çok sayıda ajanın varlığı çok çarpıcı.

Ortadoğu Cephesi: Bize Demokrasi-Rejim-İnsan Hakları suçlamalarıyla yüklenen ABD ve Avrupa, her nedense krallıkla yönetilen Arap ülkelerinin demokrasiye geçmesinden endişe etmektedir. Amerika ve Avrupa'ya uşaklık yapan Arap alemi de, Osmanlı-Türk kompleksinden kaynaklanan marazi bir hissiyatla ülkemize karşı düşmanlık duygulan beslemekteler. Suriye'nin ise mezhepçilik, su ve Hatay sorunundan kaynaklanan bir düşmanlığı mevcut. (Yeni dönemde gerçeklerin daha netleşmesi ve nihayet uyanmaya başlayan yeni yönetim anlayışından kaynaklanan gelişmeler olumlu.) PKK'ya ev sahipliği yapmasının nedeni de bu. İran, tarihten bu yana hep bencil ve ırkçı tavırlarına devam etmiş, mezhep bağnazlığından dolayı ve bölgedeki hakim güç olma yarışında kendisine tek rakip gördüğü Türkiye'yi zayıflatmak için, düşmanlık yapmakta, dolayısıyla PKK'ya destek vermektedir.

Rusya, yıllar süren savaşılarından dolayı, Orta Asya ve Kafkasya'nın bağımsızlık hareketlerinden

endişeli olduğu için onlara liderlik yapabilecek tek ülke Türkiye'yi parçalamak için PKK'ya çok büyük destek vermektedir.

Fransa, bildik haçlı zihniyetinin ötesinde, Ermeni lobisi etkisiyle Doğu Anadolu'da kurulacak, "Büyük Ermenistan" ideali doğrultusunda planda birinci aşama olan PKK'yı destekleyerek

PKK terör örgütünün varlığı ve büyümesine neden olan haçlı zihniyetinin doğrudan ve dolaylı birleştiği hedef, bayrağında Ağrı (Ararat) Dağı'nı sembol etmiş Ermenistan'ı genişleterek Anadolu'muzu da içine alan Büyük Ermenistan'ı kurma idealidir. Bunun için de Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurmayı, çevresindeki güçlü devletlerden toprak aldığı için kendisine düşman olan bu devletler arasında sıkışan Kürt devletini koruma bahanesiyle de bölgeye yerleşip hedeflerine ulaşmayı planlamaktadır.

Kötü Yönetim: Bölgenin hassasiyetine rağmen, bölge ile ilgili uzun dönemli planlar hazırlanmamış ve var olanlar da gereği gibi uygulanamamıştır. Düşman güçlerin hazırladıkları planlara karşı tedbirler alınamamıştır. Bölge insanı farklı bir dil ve kültüre sahip olmasına rağmen, onların Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak milli kültürle bütünleşmeleri sağlanamamıştır. Bölgeye misyoner ruh ve yeteneğinde amir, memur ve özellikle de öğretmen gönderilmemiştir.

Bölge insanının kültürel haklarına saygı duyulmamış, yasaklar konulmuştur. Bu da bilinçaltında bölge halkında bir ayrımcılık hissini uyanmasına neden olmuştur. Örneğin Türkçe bilmeyen milyonlarca insanın Kürtçe konuşmasının yasaklanması kadar abes ve haksız bir yasa olamaz.

-Bölge sürgün yeri olarak görülmüş, bölgeye -bazı- çok sayıda ayyaş, hırsız, namussuz, yeteneksiz, kalitesiz ve de kimsesiz amir ve memurlar gönderilmiştir. Bu da devleti temsil eden memurlar nedeniyle vatandaşın devleti hırsız, namussuz, ayyaş vs. görmesine, dolayısıyla da devletin saygınlığının yok olmasına neden olmuştur.

-Bölgedeki feodal yapı, ciddi sınıf ayrılıklarına neden olmuştur. Ağalık, şıhlık ve seyitlikten kaynaklanan lider sınıf, paket oyları olduğu için siyasi partilerin gözdesi olmuş ve halk, devlet yerine ağa, şıh ve seyitlerin kendilerine hizmet ettiği kanısıyla devleti yok saymışlardır. Ayrıca bölgede görev yapan idareciler zengin ağa, şıh, vs. üst sınıfla muhabbete girmiş ve halkı unutmuştur.

-Güneydoğu'da Marksist görüşlü öğretmenler, bütün bölgeyi fikren zehirlemişlerdir. Dargeçit'te, camide komünizm propagandası yapan ve bu yüzden kendisine tepki gösteren cemaati silahıyla önüne katan imama şahit oldum. Kürt örgütlerin faaliyetleri çok eskilere dayanmaktadır.

-Ülkede yaşanan yolsuzluklar, antidemokratik tavır ve uygulamalar, gelir dağılımındaki adaletsizlikler, siyasetin yarattığı adaletsizlik, dini hayata olan haksız müdahaleler de bölge halkının PKK propagandasıyla başka umutlara yönelmelerine neden olmaktadır.

-Cehalet-sefalet kısır döngüsü; önemli olma tutkusuyla yanan insanların bir anda devlet kurma, tarih yaratma, dünya çapında tanınma ve desteklenme gibi cazibelerle silaha sarılmasına neden olmaktadır.

-Bölgelerarası büyük gelişmişlik farkı, hizmet dağılımındaki adaletsizlikler de terörü arttırmıştır.

-Terör eylemlerinin başlamasından sonra -az da olsa- vatandaşın maruz kaldığı tavırlar, sorgu-işkence-hakaret-taciz vs. bazen bütün sülalenin dağa çıkmasına neden olmuştur.

Son Durum: PKK uluslararası bir örgüt sıfatını kazanmak, dolayısıyla bir devlet gibi uluslararası alanda temsil edilmek istiyordu. Bunun için de örgütün: 1. Silahla dolaşabilmesi. 2. Kendilerine has resmi kıyafetlerinin olması. 3. Kurtarılmış bir toprak parçalarının olması gerekiyordu. PKK ilk ikisini elde etti; ancak kurtarılmış bir bölgesi olamadı. Dolayısıyla, 1997'de kurmayı planladığı devleti kurma hayalleri uzadı.

PKK, Marksist görüşe sahip olduğu için, İslami duyguları baskın olan halkın bir kesiminin antipatisini kazandı ve aralarında düşmanlık oluştu. Eğer örgüt, söylemlerinde İslam'ı da kullansaydı, çok daha güçlü ve tehlikeli olacaktı. Batı'dan bile destek bulacaktı.

PKK şimdilik eylemlerinden vazgeçti; ancak, silah gücünü muhafaza ediyor. Daha kolay, daha etkili ve tehlikeli olan siyasallaşma sürecine girmiş bulunuyor, bunu da HADEP aracılığıyla yapıyor. HADEP'in bütün Güneydoğu'da asker-polis-sivil memurlar ve ailelerinin karşı oylarına rağmen ezici bir çoğunlukla

belediye başkanlıklarının hemen tamamını kazanması, tehlikenin çok daha büyüdüğüne delalet ediyor; çünkü halkın kazanılmasına dair yapılan faaliyetlerin başarılı olduğu tahminlerinde, büyük oranda yanlış olduğumuz görülüyor. Seçimlerin sonucunda PKK ve HADEP:

-Uluslararası diplomasi arenasında büyük prim kazandı.

-Devletin belediyelere aktardığı paralarla örgüte ve onun yandaşlarına iş ve para desteği verme fırsatı doğdu.

Bir Hatıra (!)

Siirt vali yardımcısıydım. HADEP il başkanıyla milletvekili adayının ziyarete geldiğini söyledi sekreterim. Bu, bütün valilikte ilk defa olan bir durumdu. Bu şahıslar önce Vali Bey'e gitmişler. Vali Bey onlarla muhatap olmayı göze alamadığı için bize göndermişti. Odamda diğer vali yardımcısı arkadaşım Ekrem İnci de vardı. Hemen içeriye aldım onları. Oturdıkları gibi söze başladılar, "Biz yasal bir partiyiz, biz de diğer partilerle eşit haklara sahibiz; ancak bizim seçim çalışmalarımız engelleniyor... Netice olarak biz HADEP olarak yasalar önünde eşit muamele görmek istiyoruz..." dediler. Ben de onlara, "Elbette biz de sizi yasal bir parti olarak görüyoruz. Öyle görmeseydik şehirde böyle rahat dolaşabilir miydiniz? Ancak kabul ediniz ki, sizin içinizde vatan hainleri var; kongrenizde Türk bayrağını yere atan ve onu alkışlayan şerefsizler var, sizin içinizde PKK gibi bir terör örgütüne sempati duyan hainler var... Biz sizi seviyoruz; ancak, içinizdeki bu hainleri mutlaka temizleyin." Adamlar neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Çayları bittiği gibi ayağa kalktılar ve "Bize müsaade" dediler. "Vallahi bırakmam, siz bir çayımı daha için." diyerek hemen çay söyledim onlara. Sohbeti biraz daha koyulaştırdım. Adamlar bir gittiler...

Ben Güneydoğu sorununun çok daha tehlikeli noktaya geldiğini düşünüyorum. Örgüt büyük güç ve tecrübe kazandı. Neredeyse her ailede meydana gelen ölüm olayları nedeniyle, devlete karşı düşmanlık duyguları büyüdü. İslam kökenli "Ulu'l Emre İtaat" fikrini taşıyan ve Kurtuluş Savaşı'nın şehitlik ve gazilik gibi omuz omuza savaşmaktan kaynaklanan duygusal bağları olan eski nesil azaldıkça devlete bağlılık kültürü de azalmaktadır.

Bir kötü hayal olarak kalmasını isterim, ama, korkarım ki: Gelecek bir günde, bölgede topluca başlatılacak bir harekette devletin çok daha sert müdahalesi gerekecek; bu durumda da bütün Hristiyan alemi, *insan hakları* maskelerini takacak ve binecekler tepemize. Irak'a, Sırbistan'a yaptıkları gibi saldıracaklar bize. İnşallah olmaz, ama, hedeflerine ulaşmak için başka çare kalmazsa bunu deneyeceklerdir.

Özellikle Güneydoğu başta olmak üzere vali, kaymakam ve diğer üst düzey bürokratlar siyasetin çirkin baskılarından derhal kurtarılmalı, vatandaş hizmetler için bölgesindeki ağa-paşa yerine devlete minnettar olmalıdır. Mevcut durumda, devletin yapmış olduğu hizmetlerle ilgili olarak, törenlerde dahi sanki babalarının parasıyla yaptırmışlar gibi, yapılan hizmetler için devletin adı anılmazken bölgenin siyasetçilerine methiyeler dizilmektedir. Hâlbuki bu hizmetler onların bir başarısı değil, aksine adil hizmet dağılımını bozup devletin saygınlığını zedeleyen bir hizmet hırsızlığıdır.

Sonuç olarak, bir eylemi yapmak kadar, gereğini yapmamanın da oluşturduğu büyük suçlar vardır. Dolayısıyla ölümler de dâhil, yetkilerini gereği gibi kullanmayan, ihmali olan, yanlış kullanan ve özetle ülkenin bu hale gelmesine neden olanlar ve de böyle olmasına engel olmayanların tamamının millet huzurunda yargılanarak cezalandırılmaları gerekir.

Türkiye İçin İyi Şeyler Yazmak İstiyorum, Ama...

Avrupa Birliği'nin, Avrupa Komisyonu Türkiye temsilcisi. Büyükelçi Karen Fogg gelmişti Siirt'e. Polis evinde akşam yemeğini yedik birlikte. Büyükelçi odasına çıkmayı teklif etti. Yaklaşık dört saat çok önemli konularda, çok ayrıntılı sohbetimiz-tartışmamız oldu. Karen Fogg sık sık, "Ben Türkiye hakkında rapor hazırlamakla görevlendirildim. İçimden Türkiye hakkında çok olumlu şeyler yazmak geliyor; ama, bunu Türkiye devletinin kendisi engelliyor, hiçbir olumlu adım atmıyor... diyordu ve sık sık, Kürtlerin kendi dilleriyle eğitim haklarının, kendi dillerinde radyo, televizyon gibi bütün yayın haklarının bulunması gerekir... Bölgenin ekonomik kalkınması yolunda ciddi adımların atılması gerekir... Hala işkenceler devam

etmekte. Bölgenin idaresinin Olağanüstü statüden çıkarılıp normale döndürülmesi gerekir..." gibi fikirlerini tekrarlıyordu.

Ben de büyükelçiye, "Bütün söylediklerinin temelde doğru şeyler olduğunu, ancak, bir hak, sahibine istenmeden verilirse hakkı alanın onu verene saygı ve minnet duyguları besleyeceğini, bu aşamada Türkiye devletinin bu şansı kaybettiğini, bu hakların ancak kendi güç ve saygınlığını yeniden tesis ettikten sonra verirse bir sonuç elde edileceğini, aksi takdirde PKK'nın ve ayrılıkçı grupların bundan cesaret alacaklarını... ABD, Avrupa ve Rusya'nın Asya, Ortadoğu ve İslam dünyası üzerindeki çok çaplı emellerini gerçekleştirmek adına, PKK'yı Kürtlerin haklarını savunma maskesiyle ortaya çıkardıklarını ve başımıza bela ederek Türkiye'nin ve özellikle de Kürt halkının zaten kötü olan durumlarını bir trajediye çevirdiklerini..." söyledim.

"ABD, Avrupa ve Rusya'nın tarihi insanlık suçlarıyla dolu. Ben Çerkez'im. Rusya bütün Kafkasya'yı katletti. Hiçbir ortak bağımız olmamasına rağmen bütün Kafkasya ve Orta Asya ülkelerini işgali altında tutuyor. Neden aynı hassasiyeti oralar için de göstermiyorsunuz? Biz Kürt halkıyla tarihte de birlikte yaşadık; dinimiz, kültürümüz aynı... Kürt halkının çoğu hala PKK ile çetin bir mücadele vermektedir..."

Benzer sorunları Avrupa ülkeleri de yaşıyor. İngiltere neden Arjantin'in kıyısındaki, onun yerli halkının yaşadığı Falkland adalarından vazgeçmiyor? vs. anlattım. Kısaca Avrupa'nın çabalarının insan hakları bağlamında hiçbir inandırıcılığının olmadığını söyledim. PKK'nın teröristlerinin 3, 5 ve 11 yaşında üç çocuğun sadece gözlerine ateş etmek suretiyle katlettiklerine. Ramazan Bayramı'nda 10 yaşında bir çocuğu ipe boğduklarına, köy minibüsünü havaya uçurarak 14 kişiyi öldürdüklerine ve daha nicelerine şahit olduğumu, dolayısıyla böylesine bir vahşet örgütünü desteklemenin de insanlık suçuna ortak olmakla aynı anlama geldiğini..." söyledim.

Ertesi gün Siirt Valisi büyükelçi ile randevu saatinden bir saat sonra görüşebileceğini söyledi. Böylece büyükelçiye **diplomatik bir gol** atmayı planlıyordu aklınca. Kahvaltıda yine akşamki konuları tartışıyorduk hararetle. Vali Bey'in görüşmeyi bir saat ertelediğini ilettiğimde Büyükelçi, alınmak orada dursun, bilakis yarım kalan sohbeti tamamlamak istediğini, bunun daha iyi olduğunu söyledi. Sonuç olarak, vali, gözünü yumup abanarak burun vuruyordu kale çizgisindeki topa, ancak kale boştu; rakip, bir başka sahada satranç oynuyordu...

Büyükelçiye havaalanından uğurlarken, "Çok etkilendim sizden!" dedi.

Avrupa Komisyonu'na sunduğu rapor olumsuzdu.

Siyaset

Mevcut siyasal yapımızdaki yanlış uygulamaların ülkemize verdiği zarar; ancak vatan hainlerinin verebileceği zarar kadar büyüktür. Aradaki tek fark, verilen zararda vatan hainlerinin ihanet kastının bulunması, diğerlerinde ise ihanet kastının değil; ama kişisel menfaat kastının bulunmasıdır.

Yönetimin her kademesinde görev yapan insanların azap çektikleri bir konudur siyasetçilerin tasallutu. Görevini yapan, yetkisini kullanan herkes siyasi baskı ve haksız taleplerden muz-darıptır. Her türlü işlemede, işini dürüst yapan, yetkisini kullanan memur çoğu kez ya sürülmekte, ya da...

Siyasal partilerdeki örgütlenmede, zincirin halkalarını oluşturan bir kısım aktörler, yasa maskesi altında menfaate dayalı haksız ve haysiyetsiz bir rol sergiliyorlar. Bakanlar ve milletvekilleri, il ve ilçe örgütlerine gebeler. Onların önünde eğitmezlerse seçilmeme riskleri vardır her zaman; ayrıca, parti genel başkanlarına da tapınma noktasında bir bağlılıkları var. Ne konuşsa ayakta alkışlıyorlar genel başkanlarını; öksürse alkışlıyorlar, aksi takdirde ağalık benzeri uygulamalar geçerli olduğundan, seçim dönemlerinde listeye konulmama ve/veya bakan yapılmama riskleri vardır. Kararlar bağlayıcı grup kararıyla alınır, aksine davrananlar disiplin kuruluna sevk edilerek siyasi hayatları bitirilir. *Lafta demokrasi*. Osmanlı padişahları çok daha demokratsıydılar bence. Hiç değilse danışma kurulları, hocaları, kararlarını onaylatmak zorunda oldukları şeyhülislamı vardı.

Bir kaymakam, kamu yararına olacak işler için bir genel müdüre bile ulaşamazken, partinin ilçe başkanı bir bakanı cep telefonundan arayarak "Abi", "Dayı" diye muhabbetlerde bulunabilmektedir. Öyle olunca da üniversitede branş eğitimi almış, birçok sınavı başarmış, üzerine de üç yıl daha staj görmüş bir

kaymakamı çoğu zaman eğitimsiz, kaba ve laubali bir parti başkanı yönetmeye kalkabiliyor.

İslam ölçülerinde kul hakkı açısından bir değerlendirme yapacak olursak, hakikaten o kadar çok kul hakkı yeniliyor ki, bu insanların ahirette hesap vermeleri imkansız. Onların yerinde olsam asla ölmem(!) Belki birine iyilik yapıp dua aldıklarını sanıyorlar, ama, yapılan her işte, bir başkasının hakkının yenildiğini bilmiyorlar.

Bir kaymakam arkadaşımıza ilçenin parti teşkilatı gelmiş ve birtakım taleplerde bulunmuşlar. Onları haksız ve laubali bulan kaymakam reddetmiş taleplerini. Partililer bozulmuş tabi. Ayağa kalkıp giderlerken ilçe başkanı geri dönerek:

-Bak Kaymakam Bey! Benden söylemesi, benim arkam çok güçlü!...

-Yaa! Öyle mi? Benim de önüm çok güçlü! demiş kaymakam, eliyle de şeyini tutarak.

Sultandağı'nda göreve başladığımın ilk haftasıydı. İktidar partisinden malum siyasetçilerden biri geldi makamıma: "Kaymakam Bey, bir memurunuzu bana şikayet ettiler. Ben Vali Bey'le de sıkı görüşürüm, ama seni aşmak istemedim..." dedi. Aklınca gözdağı veriyordu bana. "Bence sen bu konuyu başkanla görüş, daha etkili olur." dedim.

Bir vatandaş aradı: "Kaymakam Bey, ben Vali Beyi aramıştım, ama o toplantıdaymış. Annemin evinde hasar tespiti yapan mühendisler hasarı az göstermişler. Bir ilgilenseniz..." "Sen yarım saat sonra bir daha ara Vali Beyi Toplantısı biter o zamana kadar." dedim

-Siz ilgilenseniz..

-Benim gücüm yetmez, sen Vali Bey'i ara.

Sanatçı

Sırf kâr amacı güden ticari işletmeler olan özel televizyonların çoğu, yine sırf kazanç amacıyla toplum ahlakını, insan ve şahsiyet haklarını, sanatı ve sanatçıyı, erdemi ve erdemliyi ayaklar altına almakta bir zerre bile tereddüt etmiyorlar. Cinsel objelerin, ahlaksızlığın ve ucuzluğun reklamla toplumun yükselen değerleri haline getirildiği tehlikeli bir sürece girmiş bulunuyoruz. Toplumun -bazı- en aşağılık insanların her gün evlerimize sokularak, övgülerle çok önemli şahsiyetlermiş gibi önümüze konulması kadar iğrenç bir süreç; sahtekârlığın hakikate, namussuzluğun iffete, aşağılığın erdeme hükmettiği tiksindirici bir süreç.

Her devrin çok konuşulan konusu olmuştur sanat; resim, heykel, müzik, tiyatro, edebiyat... Bazen isyan olarak çıkmış ortaya, bazen de bir akımın öncüsü olarak. Yaşanan olaylardan ya da hayallerden, düşünceden almıştır ilhamını. Bazen mesaj taşımıştır topluma, bazen de güzellikler sunmuştur. Bazen herkes anlayabilmiş onu, bazen de sadece çok az bir entelektüel kesim tarafından ancak anlaşılabilmiştir; ama her türlü sanatın ortak öğeleri de vardır: Sanatın, sanat yapanların çok az insanda bulunan çok özel yeteneklerin bulunması gerekir. Sanatta, türüne göre çok yetenekli ellerin ve çok güçlü bir hayal gücünün estetik kaygılı ince bir emeğinin bulunması lazımdır. Yıllar geçtikçe değer kaybetmeyen, klasikleşen eserler ancak sanat eserleridir. Sanatın topluma mesaj vermesi de gerekir. Ve önemli bir kriter de sanatın toplumsal oluşudur. Ancak bizdeki sanatçıların çoğu kendi saraylarından dışarıya çıkarmak istemezler sanatı. Artık olağanüstü bir sınıf olmuşlardır. Ve sanatı, yaymaları gereken topluma neredeyse aşağılar halde bakmaktadırlar. Bu yüzden de aşağılık kompleksinden kurtulamaz sanatımız ve hep bir travma marazı yaşar.

Mimar Sinan, Leonardo da Vinci, Picasso, Beethoven, Sadettin Kaynak, Muhsin Ertuğrul ve daha niceleri, sanatçılara örnek olarak gösterilebilir; ancak, bir de bizim sanatçılar var; muhteşem yaratıklar(!) Bir besmele gibi, "Biz sanatçılar..." diye başlarlar söze. Peki bunlar ne tür eserler veriyorlar da sanatçı oluyorlar? Bir kısmı türkü söylüyor, bir kısmı da başarılarını bacaklarına, göğüslerine ve de gö...lerine borçlular. Tüccarların allayıp pullayıp kalite ambalajlarda sattıkları çürük mallar, hem de orta malları. Bütün servetlerini millete gösteren; ancak, zengine verip geçinenler. Bunlar aslında S. sanatçıları. Bu mahluklar, bir gecede icra ettikleri S.'sanatıyla, ya da söyleyemedikleri türküyü bir profesörün, bir hakim ya da kaymakamın 10-20 yılda hatta bütün ömürleri boyunca kazandıklarının toplamını kazanıyorlar. Ne

garip; edebiyatı, felsefesi çok zayıf; ama, fiziği(!) pekiyi olan bu orta malı mahlukların tamamı, S. sanatçısı oluyorlar. Bunlara -bazılarına- neden şarkıcı-türküçü-manken değil de sanatçı deniliyor? Bir de besteciler türedi, "Söz ve müziği bana ait" derlerken Dede Efendi'nin ya da Tchaikovsky'nin sülalesine söver gibiler. Mozart'ı "zort"larıyla ürküten "Zarflar..." "Düşmedim ayakta'yım, sanat için yataktayım..." tarzında besteler yapıyorlar. Bunların sanatçılığı, çimentodan çalan sahtekâr bir müteahhidin yaptırdığı basit bir hayvan ahırıyla. Mimar Sinan'ın karşısında, onun eserlerine meydan okumasına benzer. Birisi, "Neremi?" diyor. Bütün millet hep bir ağızdan cevap veriyorlar ona, "Senin her yerini!..."

Bir başkası da o muhteşem bestelerini sunuyor kamu yararına. "Çok insan gördüm üstünde elbisesi yok, çok elbise gördüm içinde insan yok!" diye söz yazıp bestelemiş. Bütün alem bir araya gelse böyle okkalı bir lafı edemez. Hatta Mevlana bilet!)

Bir tane de Güneydoğuya çıkarma yapan, "Yürüyen S. sanatçısı" var. Bütün medya günlerce evimize sokuşturdu bu haberi. Sanki terörü bitirmeye gitmişti ve sanki sefaleti yok etmeye gitmişti; sanki öğretmenlik yaptı ve de sanki şehit oldu. Ne büyük himmetti onunkisi; hep televizyonlarda gösterdiği şeylerini, Türkiye'nin en ücra köşesine giderek oradaki delikanlılara da canlı canlı gösterme cömertliği...

Devlet de bütün bu muhteşemlere, "Devlet Sanatçılığı" unvanı veriyor; ama, öte yandan başka nice değerler geçim kaygısıyla kıvranırlarken, varlıklarından haberimiz bile olmuyor.

Cem Karaca'ya bir radyo programında sormuşlar:

-Sayın Karaca, artık bizim de büyük sanatçılarımız, "süper starımız" var. Süper starımız hakkında ne söyleyeceksiniz?

-Edirne'den sonra "kim STAR!" diyor kısaca.

Memurların sokaklara dökülüp açız diye bağırdığı, açlık sınırında çırpınan insanların bulunduğu Türkiye'de, her gece paparazzi programlarında kimin kiminle -namustan muaf olanların-şey yaptığı, bir köyün toplam servetine denk araçlarla nasıl birlikte kayboldukları gösteriliyor. Eğer ki Türkiye komünist hareketlerle yakın dönemde tanışmış olsaydı, bu şartlarda sanırım hepimiz komünist olurduk. Erdem sahibi her insanın artık tahammülünü tüketen şeyler bunlar. İyi ki cehennem var...

Üstad Necip Fazıl ne güzel söylemiş, "**Nesin sen? Hakikat olsan da çekil!...**" Hakikaten de öyle... Nesiniz siz? Hakikat olsanız da çekilin!...

İrtica

İrtica; yani, bunaltıcı karanlık. Yani, ilkel, sinsi, bağnaz ve acımasız ideoloji. Yani kılıç, kan, taşlama ve kol kesme. Yani ortaçağ, yani peçe, sakal, sarık, tespih, gümüş yüzük... Yani bazen de, "Selamun Aleyküm"

Osmanlının sonlarından bugüne kadar gelinen süreçte hep var oldu. Onunla savaşımların sloganı "bağnazlıkla savaş"tı; ancak, bu savaş çoğu kez bağnazca ve düşmanca yapıldı. Uç örnekler gösterilerek, inançlı insanlar aşağılandı. Yok edilmesi hedeflenen düşman, ıslahı mümkünken zulümle hortlatıldı. Cumhuriyete geçişte, resmi-dini-sivil kurumlar ıslah edilebilir ve değişime uğratılabilirdi. Tahrip edildi; ama yok edilemedi. Hortladı, intikam duygularıyla militanlaştı. Mülayim Müslümanlar, maruz kaldıkları bazı muamelelerden, hor görülmelerinden dolayı militanlaştılar, hatta teröristleştiler, tehlikeli oldular.

Din, gereği gibi öğrenilemedi ve öğretilmedi. Aykırı, marazlı, ukala, bir yığın İslami grup çıktı ortaya. Biri diğerine düşman, bazıları sinsi, bazıları saldırgan. Baskı uygulandıkça, yeni taktiklerle daha güçlü çıktılar ortaya ve yine baskı gördükçe daha güçlü ve saldırgan çıkacaklar ortaya.

Zart-ı Muhteremler ve Allamet-i Cihanlar

Modern(!) fetva verenler televizyonlarda şov imkânı buluyor ve kapısında öğrenciliğe bile layık olmadıkları birtakım üniversitelerde, en üst akademik kariyerleri havadan alabilerek, en üst seviyeden idareci olabiliyorlar. İlim yuvalarının, sırf inanç ve ideolojik görüşler nedeniyle bu kadar ucuz ve korkunç kıyımlara maruz kalması istikbalimiz için ne büyük bir tehlike!

Bir meşhur gazeteci ve televizyon programcısı yorum yapıyor, "Türk insanı İslam'la modernliği bağdaştırabilmiş tek ulustur dünyada. Gündüz orucunu tutar, namazını kılar ve akşam da bir duble viskisini içer..." diyor. Ne göz yaşartıcı bir hoşgörü. Kur'an'ın yasağına rağmen Allah'ı bağnaz buluyor ve onun hatasını düzeltiyor hazret. Bu bir inanç, bir felsefe işi; inancı güçlü insan ibadet eder, günahlardan kaçır. İçki içip de ibadet eden insan, birkaç tane numuneden başka bulunmaz alemde.

Çıplaklığı savunan bir çıplak uyarıcı, Hazreti Nezir Efendi, bir kurtarıcı olarak İslam'ı yobazlardan kurtarıyor. Ayeti öyle derinden yorumluyor ki, "Örtünmeden kasıt, kadının göğüsleridir..." diyor. Kur'an gibi kutsal bir kitabın, göğüsleri neden, "Başörtüsüyle kapatın" diye ucuz bir görüşe yer verdiğini -haşa- izah edemiyor. Onu dinleyenler, onun müthiş şeyleri keşfederek insanlığın bilgisine sunduğunu sanıyor; ama, bir tek yeni görüş yok söylediklerinde. Ondan çok daha aşırı ve cesur laf edenler, hatta cemaatler bile var oldu her zaman; ancak Hazret-i Nezir'in bir yöntemi var: Var olan bir kuralın adab, estetik, nezaket ve takva yanını unutturup en kritik sınırdan yürüyerek cambazlık yapıyor, ama, kendisinin peşinden gidenlerin cambaz olmadıklarını katmıyor hesaba. "Kur'an'ı abdestsiz de ele alabilirsiniz kardeşim! Bu ne yobazlık kardeşim! Bırakın da insanlar Kur'an okusun, öğrensin. Neden engel oluyorsunuz?" diyor. Sanki abdestsiz Kur'an okuyanları astılar, sanki Kur'an okumak isteyenler bu yüzden vazgeçtiler. Sanki abdest alanlar okuyorlar da... Hazret-i Nezir Efendi bu müthiş izni çıkardıktan sonra, sanki herkes Kur'an okudu. Sanki abdest almak çok zor bir olay ve sanki abdest almak, temizlenmek kötü bir şey! Ne komedi...

Bir başkası, kadınların üstü açık namaz kılabileceklerini söylüyor. Bir tek güzel cümle kuramayan, ilmi birikimi ve entelektüel potansiyeli olmayan bu insanın, en üst seviyeden bir akademik kariyerinin olduğunu ve bir fakültenin onun idaresine terk edildiğini düşünebiliyor musunuz? Hakikaten yazık... "Kurbanda bir ördeği de kesebilirsiniz(!)" diyor. Zart-ı muhtereme vahiy geliyor sanki. Adamın bakış açısı farklı, "çapraz" bakıyor ve kesişme noktasını yakalıyor. İyi ama, bu kadar ucuz lafların, çok önemli tespitlermiş gibi bütün bir millete sokuşturulmasının altında bir kasıt olmasın sakın...

Bir başka allamet-i cihan çıkıp, "Kurban bir kavurma şölenidir; o güzel gözlü hayvanları katletmek bir vahşettir!" diyor. Gözlerimizi yaşartıyorlar. Muhteremler bütün ömürleri boyunca kebapları yiyip kolesterollerini artmış, doktorları et yemeyi yasaklayınca da insan olduklarını hatırlamışlar. "Kolesterol imanlılar..."

Birileri de ezanın ve ibadetlerde Kur'an'ın Türkçe okunmasını istiyorlar. Sizi tutan yok, hatta kimseyi tutan yok. Sanki ibadet ediyorsunuz da dilini seçmek sorunuz oldu. İslam evrensel bir dindir. Arapça olarak gelen bir kitabı vardır. Evrensel bir dinin ortak bir dilinin olması kadar rasyonel bir yol yoktur. Kur'an bir mucizedir; getirmiş olduğu hükümlerle, şiirsel üslubu ve en önemlisi de 19 rakamıyla ilgili olarak harf, ayet, sure dizilişleriyle bir mucizedir. Onun Arapça gibi zengin bir dilden bir başka dile sağlıklı bir tercümesi mümkün değildir. Şiirsel üslubunu ve 19 mucizesini bozarsınız. Onun manasını ezberlemeyin diyen var mı size? Bir İngiliz imamın arkasında namaz kılarken hangi sureyi okuduğunu ve ne anlama geldiğini nereden bileceksiniz? Ortak bir dil olmazsa, her grup kendi ırkıyla namaz kılsa İslam kardeşliği, cemaat olma özelliği ve de evrenselliği nerede kalır? Herkes halinden memnunken sorunuz ne sizin? Eğer ayetleri Arapça yerine İngilizce ezberleyenler olsaydı eminim ki onları entelektüel ilan ederdingiz(!)

Ancak asıl âlim insanlar, rahat olmadıkları için fikirlerini beyan edemiyorlar, ya da kaçamak cevaplar vermek zorunda kalıyorlar. Bu durum Zeki Müren'in ağzına biber doldurup, büyük sanatçı diye Banu Alkan'a şarkı söylettiril meşine benziyor.

Birileri de, "Din o konuda şöyle diyor, böyle yapın..." diyorlar ve kendi görüşlerini ileri sürerek, başkalarının inanç hürriyetlerine müdahale ediyorlar. Din ne derse desin, insanlar neye inanıyorlar ve hükümleri nasıl kabul ediyorlarsa, onların dini odur. "Sen neden Hindu, Budist ya da Hristiyan oldun?" demek ne kadar haksız ve abes ise, "Sen neden bu hükmü böyle kabul etmiyorsun?" diye onu zorlamak da o kadar haksız ve abes bir tavidir. Alevilik ve Haricilik de İslam'ız diyorlar; ama tarih bun

ların ve Sünnilerin birbirleriyle kavgalarıyla ve kanlı olaylarıyla dolu. Yani her kesim aynı düşünmez ve de bizi sizi dinlemezler. Onların inançlarına saygılı olmak zorundayız.

Bir zamanlar da Hasan Mezarıcı, "Atatürk benim dedem değil" demişti de kıyamet kopmuştu. Okullardan öğrenciler derslerinden alıkonulmuşlar ve Taksim Meydanı'nda "ülkeyi kurtarma mitingi" yapılmıştı. Bakanlık genelge göndermiş ve bütün ülkede resmi törenler yapılmıştı bunun için. Hiç mi strateji, psikolojik hareket uzmanları yok bu ülkede? Hiç mi toplum psikolojisinden anlayan uzmanlarımız yok? Her konuşana bu tepkiyi gösterip, onu söyleyenleri kocaman bir devletin korkacağı ve muhatap a\acag\ kadar güçlü gösteren yanlış tavırlar niye? Devlet bu kadar acizleşir mi?

Bir tane de büyük devlet adamımız yıllarca, "İman edebiyatı" yaptı. İmam-Hatip okullarını nasıl ve ne kadar çok açtığını anlattı. Bütün büyük cemaatlerle temasa geçti. "Sizdenim" dedi onlara. Sonra bir gün büyüdü ve kendi ayakları üstünde durabiliyordu; hiçbir cemaate, köylüye ve millete ihtiyacı kalmadı. Ondan sonra gerçek karakterine kavuştu; aman o nasıl bir tarafsızlık, o nasıl bir adalet, o ne büyük bir devlet adamlığı. O nasıl bir Atatürkçülük ve irticayla o nasıl bir mücadele. Onun heykelini dikmemek ne büyük bir gaflet... "Acar! Asya"lı bir gazeteci, "Biz yıllarca da aldatıldık, onu neredeyse ayetlerde bulaçığımızı sanıyorduk; ama bize ihtiyacı kalmayınca düşman oluverdi. Hakkımızı helal etmiyoruz!" demişti.

Özlenen Türkiye

Süleyman Demirel'in yanılmıyorsam, Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasının icra ettiği klasik batı müziğini dinlemesinin ardından, bütün dinleyicilere dönerek, bütün basın önünde ellerini de kaldırarak, "İşte, özlenen Türkiye bu!" demesini hatırlıyorum. Bence, Türkiye'nin cumhurbaşkanının veya herhangi bir Türk vatandaşının bu manada özlediği Türkiye, BU TÜRKİYE değil de, kendisinin büyük sanatçılar yetiştirdiği ve bu sanatçıların eserlerinin, yabancı ülke devlet başkanlarının ve de entelektüellerinin dinlediği bir Türkiye olmalı asıl özlenen Türkiye.

YORUM

Köyün birinde, bir adam ölür; ama bir gariplik vardır merhumda. Mevtanın sağ eli kalbinde, sol eli ise şeyindedir(!) "Bunda bir hikmet var!" der bütün köylü. Bu hikmetin sırrını köyün imamı da çözemez. Rahmetlinin ellerini kaldırıp düzeltirler, ancak, bıraktıklarında yine sağ el kalbe, sol el de şeyine kilitlenir. Böylesine mühim bir sırrı çözmeden onu gömmek de istemez köylüler. Son çare komşu köyden büyük hoca olarak bilinen Hasan Efendi'yi çağdırmaya karar verirler. Köyün ileri gelenleri, komşu köydeki Hasan Efendi'ye bir heyet olarak giderler ve "Aman Hasan Efendi, rahmetliyi gömmedik, bütün köylü de ağlamaktan bir hâl oldu; sen derin bir hocasın, gözünü severiz, şu hikmetli işi çözürver de bizi de kurtar bu meraktan..." derler. Hasan Efendi hiç pas vermez onlara. "Ne hikmeti canım, gömün gitsin!" der. Heyetten biri uyanır işe, "Hasan Efendi, gelersen sana 50 altın veririz." deyince, Hasan Efendi merhamete gelir ve "Eh, madem köylü bu kadar perişan, ben de Allah rızası için gelirim!" der ve parasını da peşinen alır.

Mevta köy meydanında, bütün köylü de onun etrafında ağ-laşıp beklemektedir. Heyetin ortasında ve en önde Hasan Efendi gelir rahmetlinin başucuna. Ağıtlar kesilir, nefesler tutulur; artık büyük sır çözülecektir. Hasan Efendi, bir müddet inceler mevtayı. O da ellerini kaldırıp tekrar bırakınca tekrar yerine oturur eller. Bir şey de anlamaz, ama cevap vermek zorundadır. Hem itibarı zedelenecek, hem de altınlar gidecek elden. Sopa yeme ihtimali de var tabi. Mecburen bir yorum yapmak durumundadır artık. Yavaşça doğrulur, merakla bekleyen köylülere döner ve

"Ey cemaat! Ben bu sırrı çözdüm! Rahmetlinin birilerine borcu varmış, son yolculuğunda onlara bir mesajı var. Sağ eliyle. Tamam borcum borç', sol eliyle de. 'Ama şeyimi alın!' diyor" diyerek kurtarır vaziyeti.

İşte bizim halimiz de böyle Türkiye'de. Her konuda, herkes istediği gibi ahkâm kesiyor ve "Doğrusu budur." diyor. Hazret-i Nezir Efendiler, kolesterol imanlılar, siyasetçiler, S. sanatçıları, parayı görünce

davasını unutan erîkôr'menler ve başkaları... Ben de çoğu kez onların yorumlarını dinlediğimde ya da okuduğumda, bu fıkra geliyor aklıma ve diyorum ki!

"Tamam", "Haklısınız", "Ama..." üzerinde bir arayıştır. Sh.325-326

